

Fran Albrecht:

Alkimija.

Mesto ob mestu in cesta počez,
reka in polje in gora in les,
ljudstva vmes, sinji šotor nebes:
v retorti stvarstva alkimija.

Vse je skrivnost: glej, jaz tam in ti,
vidne vse in nevidne stvari
čakajo, da nas stvariteljski
prežâri dih, ki vse ovija.

Črv, ki se plaziš po tleh, si metulj,
z zlatimi krili pod solnce boš vzplul,
kamen, tvoj sen je zveneči dragulj —
v skrivnostni školjki melodija.

Jaz in ti: dva tujca oba . . .
Pa se prelije v srcé iz srca:
ali sva eno — ali sva dva?
Mi vsi smo Eno: harmonija.

Tuji glas.

Tiho trka na moje duri,
tiho trka tuji glas.
V srcu ga čujem; v srcu vprašujem,
kdo je, ki zove me v pozni čas.

Ali si ti, brat neznani, zapúščen,
svojih tesnob ves pijan, kakor jaz?
Ali si ti, moja daljna nevesta,
iz srca do srca tvoj segel je glas?

Tiho trka na moje duri . . .
Kdo si, skrivnostni polnočni gost?
Oh, na dušo mi trkajo mrtvi,
mrtvi dnevi — moja mladost — — —

